ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 7ης Οκτωβρίου 2004*

Στην υπόθεση C-312/02,

με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως βάσει του άρθρου 230 ΕΚ, που κατατέθηκε στο Δικαστήριο στις 4 Σεπτεμβρίου 2002,

Βασίλειο της Σουηδίας, εκπροσωπούμενο από την K. Renman, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγον,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον K. Simonsson, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η σουηδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, R. Schintgen, F. Macken και J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν οι διάδικοι,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 17ης Ιουνίου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή του το Βασίλειο της Σουηδίας ζητεί τη μερική ακύρωση της απόφασης 2002/524/ΕΚ της Επιτροπής, της 26ης Ιουνίου 2002, σχετικά με τον αποκλεισμό από την κοινοτική χρηματοδότηση ορισμένων δαπανών που πραγματοποιήθηκαν από τα κράτη μέλη στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων (ΕΕ 2002, L 170, σ. 77, στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση), στο μέτρο που αποκλείει από την κοινοτική χρηματοδότηση, όσον αφορά το εν λόγω κράτος μέλος, δαπάνες ύψους 18 555 850 κορονών Σουηδίας (ΣΕΚ).

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική ρύθμιση

2 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 729/70 του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 1970, περί χρηματοδοτήσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/005, σ. 93), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1287/95 του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 1995 (ΕΕ L 125, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 729/70), ορίζει στο άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄:

«[Η Επιτροπή] αποφασίζει την απόρριψη αιτήματος κοινοτικής χρηματοδότησης δαπανών βάσει των άρθρων 2 και 3, σε περίπτωση που διαπιστώσει ότι οι δαπάνες δεν πραγματοποιήθηκαν σύμφωνα με τους κοινοτικούς κανόνες.

Πριν από οποιαδήποτε απόφαση απόρριψης χρηματοδότησης, τα αποτελέσματα των εξακριβώσεων της Επιτροπής και οι απαντήσεις του κράτους μέλους κοινοποιούνται εκατέρωθεν γραπτώς, κατόπιν τούτου δε τα δύο μέρη επιχειρούν να έλθουν σε συμφωνία για τη συνέχεια που θα δοθεί.

Σε περίπτωση που δεν επιτευχθεί συμφωνία, το κράτος μέλος μπορεί να ζητήσει την έναρξη διαδικασίας για συμβιβασμό των αντιστοίχων θέσεών τους εντός τεσσάρων μηνών· τα αποτελέσματα της διαδικασίας αυτής ανακοινώνονται με έκθεση προς την Επιτροπή, η οποία εξετάζει πριν αποφασίσει απόρριψη της χρηματοδότησης.

[...]»

3 Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 1663/95 της Επιτροπής, της 7ης Ιουλίου 1995, για τη θέσπιση λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 729/70 του Συμβουλίου όσον αφορά τη διαδικασία για την εκκαθάριση των λογαριασμών του ΕΓΤΠΕ, τμήμα Εγγυήσεων (ΕΕ L 158, σ. 6), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2245/1999 της Επιτροπής, της 22ας Οκτωβρίου 1999 (ΕΕ L 273, σ. 5, στο εξής: κανονισμός 1663/95):

«Σε περίπτωση που, μετά τη διεξαγωγή έρευνας, η Επιτροπή θεωρεί ότι οι δαπάνες δεν πραγματοποιήθηκαν σύμφωνα με τους κοινοτικούς κανόνες, ανακοινώνει στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος τα αποτελέσματα των ελέγχων της και υποδεικνύει τα διορθωτικά μέτρα που θα πρέπει να ληφθούν ώστε να διασφαλιστεί στο μέλλον η τήρηση των προαναφερθέντων κανόνων. [...]»

4 Το άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1765/92 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1992, για τη θέσπιση καθεστώτος στήριξης των παραγωγών ορισμένων αροτραίων καλλιεργειών (ΕΕ L 181, σ. 12), ορίζει:

«Οι κατά τον παρόντα κανονισμό πληρωμές πρέπει να καταβάλλονται εξ ολοκλήρου στους δικαιούχους.»

5 Το άρθρο 30α του κανονισμού (ΕΟΚ) 805/68 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1968, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 72), που προστέθηκε στον κανονισμό αυτό με το άρθρο 1, σημείο 5, του κανονισμού 2066/92 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1992 (ΕΕ L 215, σ. 49, στο εξής: κανονισμός 805/68), είναι το ακόλουθο:

«Τα ποσά που πρέπει να πληρωθούν δυνάμει του παρόντος κανονισμού καταβάλλονται εξ ολοκλήρου στους δικαιούχους.»

Η εθνική ρύθμιση

6 Ο Förordningen (1997:183) om kartavgift i ärenden om jordbruksstöd (κανονισμός της 17ης Απριλίου 1997 για τη θέσπιση φόρου στους χάρτες που χορηγούνται στο πλαίσιο των γεωργικών ενισχύσεων) επέβαλε την υποχρέωση, στους αιτούντες κοινοτική ενίσχυση για ορισμένη επιφάνεια, καταβολής τέλους προκειμένου να λάβουν τον χάρτη που περιγράφει την επιφάνεια αυτή. Ο χάρτης αυτός έπρεπε οπωσδήποτε να επισυνάπτεται στην αίτηση ενισχύσεως.

7 Η ρύθμιση αυτή εφαρμόστηκε μόνον το 1998 και το 1999, ενώ καταργήθηκε την 1η Ιουλίου 2000.

Πραγματικά περιστατικά

8 Στις 24 Οκτωβρίου 2000, το Βασίλειο της Σουηδίας έλαβε από την Επιτροπή γραπτή κοινοποίηση κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1663/95, με την οποία η Επιτροπή του ανακοίνωσε ότι τα τέλη για τους χάρτες δεν συνιστούν επιτρεπόμενες δαπάνες στο πλαίσιο της ενίσχυσης των αροτραίων καλλιεργειών και ότι ένα μέρος από τις δαπάνες που δηλώθηκαν θα αποκλειστεί από την κοινοτική χρηματοδότηση.

9 Στις 26 Ιουνίου 2002, μετά τη διαδικασία συμβιβασμού που προβλέπει το άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 729/70, η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλομένη απόφαση. Με την απόφαση αυτή απέκλεισε από την κοινοτική χρηματοδότηση δαπάνες που είχε δηλώσει το Βασίλειο της Σουηδίας ύψους

18 555 850 SEK, διότι το εν λόγω κράτος μέλος δεν τήρησε τα άρθρα 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 1765/92 και 30α του κανονισμού 805/68.

Η προσφυγή

10 Με την παρούσα προσφυγή το Βασίλειο της Σουηδίας ζητεί από το Δικαστήριο:

— κυρίως, να ακυρώσει την απόφαση 2002/524, καθόσον αποκλείει από την κοινοτική χρηματοδότηση δαπάνες ύψους 18 555 850 SEK που πραγματοποίησε η Σουηδία·

— επικουρικώς, να μειώσει το ποσό που αποκλείεται από την κοινοτική χρηματοδότηση σε 11 817 748 SEK·

— ακόμη επικουρικότερα, να μειώσει το ποσό που αποκλείεται από την κοινοτική χρηματοδότηση σε 12 436 091 SEK·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

11 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη της προσφυγής και την καταδίκη του προσφεύγοντος στα δικαστικά έξοδα.

Επί του κυρίου αιτήματος

12 Η Σουηδική Κυβέρνηση προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως στο πλαίσιο του κυρίου αιτήματός της, που είναι, πρώτον, παράβαση των άρθρων 5, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, του κανονισμού 729/70 και 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1663/95 και, δεύτερον, εσφαλμένη εφαρμογή των άρθρων 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 1765/92 και 30α του κανονισμού 805/68.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως

13 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, η Σουηδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσβαλλομένη απόφαση συνιστά παράβαση των άρθρων 5, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, του κανονισμού 729/70 και 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1663/95, καθόσον η γραπτή κοινοποίηση που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1663/95, την οποία οι σουηδικές αρχές έλαβαν στις 24 Οκτωβρίου 2000, δεν περιέχει καμιά εκτίμηση των δαπανών που επρόκειτο να αποκλειστούν από την κοινοτική χρηματοδότηση.

14 Αρκεί όμως να σημειωθεί ότι, όπως δέχθηκε η ίδια η Σουηδική Κυβέρνηση απαντώντας σε ένσταση που προέβαλε η Επιτροπή, το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1663/95, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 2245/1999, που τέθηκε σε ισχύ στις 30 Οκτωβρίου 1999, είχε δηλαδή εφαρμογή κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, δεν υποχρεώνει πλέον την Επιτροπή να προβεί σε εκτίμηση των δαπανών που θα αποκλειστούν με την ανακοίνωσή της προς τα κράτη μέλη.

15 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως

16 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, η Σουηδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η είσπραξη των τελών για τη χορήγηση των χαρτών δεν συνιστά παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 1765/92 ή του άρθρου 30α του κανονισμού 805/68, εφόσον τα τέλη αυτά δεν μπορούν να θεωρηθούν ως διοικητικά τέλη για την εξέταση των αιτήσεων ενισχύσεως.

17 Κατά τα άρθρα 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 1765/92 και 30α του κανονισμού 805/68, τα οικεία ποσά πρέπει να καταβάλλονται «εξ ολοκλήρου» στους δικαιούχους.

18 Συνεπώς, οι κανονισμοί αυτοί δεν επιτρέπουν καμιά παρακράτηση από τα ποσά που καταβάλλονται στους γεωργούς.

19 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ήδη ότι τα άρθρα 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 1765/92 και 30α του κανονισμού 805/68 απαγορεύουν στις εθνικές αρχές να προβαίνουν σε ελάττωση των πραγματοποιουμένων πληρωμών ή να απαιτούν την πληρωμή διοικητικών τελών σχετικά με τις αιτήσεις, τα οποία έχουν ως αποτέλεσμα τη μείωση του ποσού των ενισχύσεων (απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 1998, C-36/97 και C-37/97, Kellinghusen και Ketelsen, Συλλογή 1998, σ. I-6337, σκέψη 21).

20 Η Σουηδική Κυβέρνηση υποστηρίζει πάντως ότι τα τέλη που εισπράττονται για τη χορήγηση των χαρτών δεν είχαν ως αντικείμενο την κάλυψη των διοικητικών δαπανών που πραγματοποιούν οι αρμόδιες αρχές. Αντίθετα με ό,τι διαπιστώθηκε

στις προπαρατεθείσες υποθέσεις Kellinghusen και Ketelsen, η εξέταση των αιτήσεων και η χορήγηση των ενισχύσεων δεν εξαρτήθηκαν από την καταβολή των εν λόγω τελών διότι τα τέλη αυτά ζητήθηκαν χωριστά.

21 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

22 Συγκεκριμένα, όπως ορθά παρατήρησε ο γενικός εισαγγελέας στην παράγραφο 17 των προτάσεών του, αν η απαγόρευση των μειώσεων δεν είναι απλώς μια ρήτρα κενή περιεχομένου, δεν πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο καθαρά τυπικό, κατά την έννοια δηλαδή ότι εφαρμόζεται μόνο στις μειώσεις που γίνονται πράγματι κατά την πληρωμή των οικείων ποσών. Συνεπώς, η απαγόρευση κάθε μειώσεως πρέπει οπωσδήποτε να καλύπτει όλες τις επιβαρύνσεις που συνδέονται άμεσα και αναπόσπαστα με τα καταβαλλόμενα ποσά.

23 Με το έγγραφο που απηύθυνε στην Επιτροπή στις 2 Φεβρουαρίου 1998, η Σουηδική Κυβέρνηση δέχτηκε ότι είχε μελετήσει διάφορες δυνατότητες για τη χρηματοδότηση της χορήγησης των χαρτών και είχε επιλέξει την είσπραξη φόρου επ' αυτών.

24 Διαπιστώνεται επιπλέον ότι, κατά την εθνική ρύθμιση, καμιά αίτηση ενίσχυσης δεν μπορεί να υποβληθεί αν δεν επισυνάπτεται στον φάκελο ο χάρτης που χορηγούν οι εθνικές αρχές.

25 Υπό τις συνθήκες αυτές διαπιστώνεται, αφενός, ότι υπήρχε άμεση σχέση μεταξύ των αιτήσεων ενίσχυσης που υπέβαλαν οι γεωργοί και της είσπραξης του φόρου επί των χαρτών και, αφετέρου, ότι ο φόρος αυτός είχε ως αποτέλεσμα τη μείωση του ποσού των ενισχύσεων που λάμβαναν πράγματι οι δικαιούχοι.

26 Η Σουηδική Κυβέρνηση παρατηρεί εξάλλου ότι η Επιτροπή δεν πραγματοποίησε οικονομική διόρθωση όσον αφορά την περίοδο 1998, διότι δέχθηκε ότι οι γεωργοί μπορούσαν επίσης να χρησιμοποιήσουν τους χάρτες και για άλλους σκοπούς εκτός των αιτήσεων ενίσχυσης. Υποστηρίζει ότι το στοιχείο αυτό όφειλε να υπαγορεύσει στην Επιτροπή, κατά την οικονομική διόρθωση για την περίοδο του 1999, να λάβει υπόψη την εμφάνιση νέων αιτούντων καθώς και το γεγονός ότι οι χάρτες έπρεπε να ενημερώνονται κάθε χρόνο.

27 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι τόσο τα τέλη επί των χαρτών που εισπράχθηκαν το 1998 όσο και αυτά που εισπράχθηκαν το 1999 αποτελούσαν διοικητικές δαπάνες ασυμβίβαστες με την κοινοτική ρύθμιση. Αναγνώρισε πάντως ότι τα τέλη που εισπράχθηκαν το 1998 μπορούσαν παράλληλα, καίτοι σε σχετικά χαμηλό βαθμό, να θεωρηθούν ως το αντιστάθμισμα υπηρεσίας που παρέχεται στους γεωργούς με τη χορήγηση χάρτη που μπορεί να τους είναι χρήσιμος για τη διαχείριση της εκμεταλλεύσεώς τους. Η ίδια συλλογιστική δεν ισχύει για τα τέλη επί των χαρτών που εισπράχθηκαν το 1999.

28 Κατά πάγια νομολογία, το ότι η Επιτροπή δεν προέβη στην οφειλόμενη διόρθωση κατά το προηγούμενο οικονομικό έτος, αλλά ανέχθηκε τις πλημμέλειες για λόγους επιεικείας, δεν σημαίνει ότι το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος αποκτά δικαίωμα να απαιτεί την ίδια συμπεριφορά για τις πλημμέλειες του επόμενου οικονομικού έτους βάσει της αρχής της ασφαλείας δικαίου ή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (βλ. αποφάσεις της 6ης Οκτωβρίου 1993, C-55/91, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-4813, σκέψη 67, και της 6ης Δεκεμβρίου 2001, C-373/99, Ελλάδα κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-9619, σκέψη 56).

29 Κατόπιν των θεωρήσεων που προηγήθηκαν, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των επικουρικών αιτημάτων

30 Η Σουηδική Κυβέρνηση προβάλλει δύο ισχυρισμούς στο πλαίσιο του πρώτου επικουρικού αιτήματός της που αφορούν παράβαση των άρθρων 5, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, του κανονισμού 729/70 και 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1663/95, και την εσφαλμένη εφαρμογή των άρθρων 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 1765/92 και 30α του κανονισμού 805/68.

Επί του πρώτου ισχυρισμού

31 Με τον πρώτο ισχυρισμό, η Σουηδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσβαλλομένη απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση των άρθρων 5, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, του κανονισμού 729/70 και 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1663/95, καθόσον η έγγραφη κοινοποίηση κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1663/95 αναφέρεται μόνο στη χρηματοδότηση της ενίσχυσης για τις αροτραίες καλλιέργειες.

32 Συγκεκριμένα, κατά την άποψη της εν λόγω κυβέρνησης, στην ανακοίνωση αυτή δεν γίνεται καμία μνεία για τους χάρτες που αφορούν τις επιφάνειες χορτονομής. Βάσει όμως του άρθρου 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1663/95, η Επιτροπή όφειλε να επισημάνει σαφώς με το έγγραφο αυτό, το οποίο οι σουηδικές αρχές έλαβαν στις 24 Οκτωβρίου 2000, τα μέτρα που αφορούσε η ενέργειά της.

33 Όπως παρατήρησε ο γενικός εισαγγελέας στην παράγραφο 21 των προτάσεών του, αφενός, η Σουηδική Κυβέρνηση μόλις στις 18 Μαΐου 2001 κοινοποίησε στην Επιτροπή, που της το ζήτησε, αναλυτικά στοιχεία σχετικά με τις ενισχύσεις που καταβλήθηκαν για τις επιφάνειες χορτονομής. Κατόπιν του σημειώματος αυτού η Επιτροπή απηύθυνε στη Σουηδική Κυβέρνηση, την 1η Αυγούστου 2001, δεύτερη

νομότυπη ανακοίνωση σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1663/95. Αφετέρου, η κυβέρνηση αυτή δεν μπορεί να αντλήσει επιχείρημα από το γεγονός ότι με την ανακοίνωση της 24ης Οκτωβρίου 2000 η Επιτροπή αναφέρεται μόνο στους χάρτες για τις αροτραίες καλλιέργειες και να υποστηρίξει ότι της ήταν αδύνατον να προσδιορίσει τα διορθωτικά μέτρα που όφειλε να λάβει, δεδομένου ότι η Σουηδία κατήργησε τα τέλη επί των χαρτών και για τις αροτραίες επιφάνειες και για τις επιφάνειες χορτονομής από 1ης Ιουλίου 2000.

34 Κατόπιν αυτού, ο πρώτος ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου ισχυρισμού

35 Με τον δεύτερο ισχυρισμό, η Σουηδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι τα άρθρα 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 1765/92 και 30α του κανονισμού 805/68 δεν δικαιολογούν την απόφαση της Επιτροπής να αποκλείσει από την κοινοτική χρηματοδότηση ποσό που αντιστοιχεί στα τέλη τα οποία καταβλήθηκαν για τη χορήγηση χαρτών σχετικά με επιφάνειες για τις οποίες ζητήθηκαν επίσης ενισχύσεις γεωργίας-περιβάλλοντος ή περιφερειακές ενισχύσεις.

36 Κατά τη Σουηδική Κυβέρνηση, η Επιτροπή δέχθηκε τα τέλη επί των χαρτών που κατέβαλαν οι γεωργοί οι οποίοι ζήτησαν αυτά τα δύο είδη ενισχύσεων αλλά, κατά τον υπολογισμό του ποσού που θα απέκλειε από την κοινοτική χρηματοδότηση, δεν έλαβε υπόψη τις επιφάνειες για τις οποίες ζητήθηκαν και ενισχύσεις αροτραίων καλλιεργειών ή επιφανειών χορτονομής και ενισχύσεις γεωργίας-περιβάλλοντος ή περιφερειακές.

37 Όπως έκρινε το Δικαστήριο στη σκέψη 19 της παρούσας απόφασης, διαπιστώνεται ότι τα άρθρα 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 1765/92 και 30α του κανονισμού 805/68 απαγορεύουν στις εθνικές αρχές να μειώνουν τα ποσά που καταβάλλουν ή να απαιτούν την καταβολή διοικητικών τελών για τις αιτήσεις που έχουν ως αποτέλεσμα τη μείωση του ποσού των ενισχύσεων.

38 Το γεγονός ότι για τις ίδιες επιφάνειες ορισμένοι γεωργοί ζήτησαν και ενισχύσεις βάσει των κανονισμών 1765/92 ή 805/68 και ενισχύσεις γεωργίας-περιβάλλοντος ή περιφερειακές δεν επηρεάζει την απαγόρευση έναντι των κρατών μελών να πραγματοποιούν κρατήσεις επί των ποσών που λαμβάνουν οι δικαιούχοι στα πλαίσια των ενισχύσεων για αροτραίες καλλιέργειες ή επιφάνειες χορτονομής.

39 Πράγματι, από τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1765/92 προκύπτει ρητά ότι οι αντισταθμιστικές πληρωμές έχουν ως αντικείμενο την αντιστάθμιση της απώλειας εισοδήματος που προκύπτει από τη μείωση των θεσμικών τιμών στο πλαίσιο του νέου συστήματος στήριξης των παραγωγών ορισμένων αροτραίων καλλιεργειών. Επιπλέον, κατά την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2066/92, με τον οποίο προστέθηκε το άρθρο 30α στον κανονισμό 805/68, αντικείμενο της πριμοδότησης είναι να χορηγηθεί στους παραγωγούς ουσιαστική αντιστάθμιση των συνεπειών που προκύπτουν γι' αυτούς από τη μείωση της τιμής παρεμβάσεως στον τομέα του βοείου κρέατος.

40 Οι στόχοι αυτοί δεν μπορούν να επιτευχθούν παρά μόνον αν οι αντισταθμιστικές ενισχύσεις καταβάλλονται εξ ολοκλήρου στους γεωργούς που επηρεάζονται από τις μειώσεις των τιμών (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Kellinghusen και Ketelsen, σκέψη 19).

41 Η ερμηνεία που δίνει η Σουηδική Κυβέρνηση αφαιρεί από το άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 1765/92 και 30α του κανονισμού 805/68 την πρακτική αποτελεσματικότητά τους καθόσον δίνει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να διαφύγουν τις υποχρεώσεις που υπέχουν από τα άρθρα αυτά και γι' αυτόν τον λόγο είναι ικανή να παρεμποδίσει την επίτευξη των προαναφερθέντων στόχων.

42 Συνεπώς, ο ισχυρισμός της εσφαλμένης εφαρμογής των άρθρων 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 1765/92 και 30α του κανονισμού 805/68 πρέπει να απορριφθεί.

43 Η Σουηδική Κυβέρνηση υποστηρίζει επικουρικότερα ότι αν το Δικαστήριο κρίνει ότι οι επιφάνειες χορτονομής πρέπει να περιληφθούν στον υπολογισμό του ποσού που αποκλείεται από την κοινοτική χρηματοδότηση, θα πρέπει να εξαιρεθούν από τον υπολογισμό αυτό τα τέλη επί των χαρτών για επιφάνειες για τις οποίες ζητήθηκαν επίσης ενισχύσεις γεωργίας-περιβάλλοντος και περιφερειακές.

44 Προς στήριξη του αιτήματος αυτού, η εν λόγω κυβέρνηση επαναλαμβάνει τα επιχειρήματα που προέβαλε στο πλαίσιο του δευτέρου ισχυρισμού του πρώτου επικουρικού αιτήματός της. Για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 39 έως 41 της παρούσας απόφασης, τα επιχειρήματα αυτά δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.

45 Δεδομένου ότι δεν ευδοκίμησε κανένας από τους ισχυρισμούς που προέβαλε το Βασίλειο της Σουηδίας, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

46 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη του Βασιλείου της Σουηδίας και το τελευταίο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Σουηδίας στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)